

صدور شناسنامه جغرافیایی

رئیس مرکز مطالعات و اطلاعات رفاه ایرانیان از راه اندازی سامانه «بهره‌مندی ایرانیان» خبر داد و گفت: «با استفاده از این سامانه می‌توان شناسنامه‌ای از آخرین وضعیت رفاهی هر خانوار و وضعیت زیرساختی همان شهر به مدیران استانی و ملی ارائه داد.» علیرضا محمدی در توضیح بیشتر به ایستنا گفت: «سنجش وسع خانوارها براساس شاخص‌های اقتصادی و رفاهی استاندارد صورت می‌گیرد؛ شاخص‌هایی مانند خودرو، بُعد خانوار، گردش مالی، حقوق و درآمد و... البته به‌تازگی برخی از متغیرهای غیراقتصادی مانند زنان سرپرست خانوار، بیماران صعب‌العلاج، معلولان شدید نیز به‌عنوان شاخص‌های جدید لحاظ و در وسع‌سنجی جدید بهبود حاصل شده است.» براساس اعلام او، براساس شاخص‌ها، طی یک فرآیند پیچیده و علمی، جمعیت ۸۵ میلیون نفری رتبه‌بندی و به ۱۰ دهک جمعیتی تقسیم‌بندی می‌شوند. تعداد جمعیت در هر دهک مساوی است و تقریباً هر دهک ۸ میلیون و ۵۰۰ هزار نفر جمعیت را در خود جای داده است.

اجرای نهضت سواد سلامت آموزشی

مدیرکل دفتر طب ایرانی و مکمل وزارت بهداشت از اجرای «نهضت سواد سلامت آموزشی» خبر داد و گفت: «این نهضت برای سبک زندگی در مقاطع مختلف کلید خورده؛ وزارت بهداشت با همکاری وزارت آموزش و پرورش و بهره‌مندی از ظرفیت مردمی بر مبنای شعار سال در نظر دارد، نهضت سواد سلامت آموزشی را برگزار کند.» نفیسه حسینی‌یکتا با اعلام اینکه برخی دانشگاه‌های علوم پزشکی، آموزش سبک زندگی به مردم را آغاز کرده‌اند، به ایستنا گفت: «شهروندان با مراجعه به مراکز جامع سلامت یا خانه‌های بهداشت می‌توانند «شناسنامه سبک زندگی» دریافت کنند. عادات و رفتارهای غلط به شهروندانی که به مراکز جامع سلامت یا خانه‌های بهداشت مراجعه می‌کنند، گوشزد می‌شود، همچنین عادات درست به آنها آموزش داده می‌شود. همچنین پرسش‌ها در مورد عادات درست و بی‌بسیار رفتارهای نادرست، فرد در زمان‌های مشخص مورد ارزیابی قرار می‌گیرد.»

هشدار درباره محرومیت از آزمون سراسری

همراه داشتن وسایل غیر مجاز الکترونیکی موجب محرومیت از شرکت در آزمون سراسری می‌شود. معاونت اجتماعی و پیشگیری از وقوع جرم قوه قضائیه در پیامکی نسبت به این موضوع هشدار داد. در پیامک معاونت اجتماعی و پیشگیری از وقوع جرم قوه قضائیه آمده است: «طبق ماده‌های ۵ و ۶ قانون رسیدگی به تخلفات و جرائم در آزمون سراسری مصوب ۱۳۸۴ مجلس شورای اسلامی، همراه داشتن و استفاده از هرگونه وسایل غیر مجاز ارتباط الکترونیکی و دستگاه‌های حافظه‌دار (مثل تلفن همراه، انواع ساعت‌ها، دستبندها، پیجر، هندزفری، انواع خودکارها و پاک‌کن‌های هوشمند) موجب محرومیت از شرکت در آزمون از یک تا ۱۰ سال می‌شود.»

حمیده زرآبادی سخنگوی ستاد انتخاباتی مسعود پزشکیان در گفت‌وگو با «هم‌میهن»:

يك زن برای وزارت به مجلس معرفی خواهد شد

سمت معاونت زنان را اگر پیشنهاد کنند می‌پذیریم | بخش زیادی از تحریمی‌ها زنان معترض بودند

الناز محمدی دبیر گروه جامعه

حمیده زرآبادی، تنها سخنگوی زن ستادهای انتخاباتی نامزدهای اخیر انتخابات ریاست جمهوری، از ۹ سالگی چادر سرش کرده؛ از وقتی خودش را شناخته به حجاب اعتقاد داشته و زمانی هم که نماینده قزوین در مجلس دهم شورای اسلامی بود، چادرش همیشه همراهش بود. اعتراضات سال ۱۴۰۱ اما او را هم عوض کرد؛ کار به جایی رسید که او برای ثبت نام در انتخابات چهاردهم ریاست جمهوری، چادر از سر برداشت و به وزارت کشور رفت؛ راهی برای نشان دادن اعتراض به برخورد با زنان به دلیل نوع حجاب‌شان. این را حالا خودش در گفت‌وگو مفصل به «هم‌میهن» می‌گوید و با تعجب تأکید می‌کند که حالا وقتی با پوشش مانتو به بعضی سازمان‌ها یا ادارات می‌رود، بابت اندازه شلوار یا مانتویش تذکر می‌گیرد؛ موضوعی که موجب همدلی بیشتر او را با زنان عادی جامعه شده است. زرآبادی در این گفت‌وگو بارها می‌گوید زنان از پاییز ۱۴۰۱ بسیار آسیب دیده‌اند و حالا به دولت مسعود پزشکیان این فرصت داده شده تا شاید روی زخم‌های آنها مرهم بگذارد تا شاید فاصله‌ها کمتر شود؛ حتی فاصله بین آنها که رای دادند و آنها که انتخابات اخیر را تحریم کردند. زرآبادی می‌گوید به احتمال زیاد، در فهرست پیشنهادی پزشکیان برای کابینه به مجلس، یک زن برای یک وزارتخانه معرفی خواهد شد و امیدوار است مجلس به دومین وزیر زن در تاریخ جمهوری اسلامی رای دهد.

تکمیل آرش خاموشی، هم‌میهن

انسان دوستی نسبت به هم‌وطنان این را ایجاب می‌کند. هیچ کس دوست ندارد برای هم‌وطنش اتفاق بدی بیفتد. من فکر می‌کنم از همان سال ۹۶ اتفاقاتی که رخ داد به دلیل نحوه مدیریت بود که من به آن اعتقاد دارم. در هیچ کدام از اتفاقاتی که افتاد نحوه مدیریت و مواجهه با مردم درست نبود و از همان آغاز چنین رفتارهایی نتیجه‌اش فاصله بیشتر بین مردم و حاکمیت شد. اگر این فاصله‌ها ترمیم نشوند، نهایتاً بازم نتیجه خوبی در فرآیند نخواهیم داشت.

شماسما از کلمه ظلم استفاده کردید. آیا منظورتان مشخصاً اتفاقاتی که برای مهسا امینی و بقیه زنان پیرو آن رخ داد، است؟

وقتی می‌گوییم ظلم، یعنی هر ظلمی که به هر کسی شده است. موضوع اصلاً جنسیتی هم نیست، ظلم یک واژه عام است. من شاید به‌عنوان یک فرد ۱۰ سال پیش به ظلمی واکنش نشان دادم و شاید یک فردی الان این واکنش را نشان می‌دهد یا شخصی سه سال پیش نشان داده باشد. این مورد فردی است. رفتار من به‌عنوان یک موضوع جریان‌ی تعریف نمی‌شود و رفتار فردی است. ظلم هم یک موضوع عام است و درباره برخی اتفاقات قبل سال ۹۶ هم به کار می‌رود. افراد در زمان‌های مختلف نسبت به ظلم واکنش نشان داده‌اند و نشان می‌دهند و این مسیری است که باید اصلاح شود.

شماسما می‌گویید ظلم را جنسیتی نکنیم. واقعیت اما این است که زنان در ایران به‌عنوان جنس دوم شناخته می‌شوند و ستم جنسیتی علیه آنها وجود داشته است؛ در سال ۱۴۰۱ بمبئی نزدیک که به دنبال رخ دادن برخی حوادث متوالی بود که به سال ۱۴۰۱ رسید و در سال ۱۴۰۳ و در انتخابات ناگهانی، شما جایی که می‌توانید عمل‌تان رسانه‌ای می‌شود، آگاهانه چادر می‌دارید. من فکر می‌کنم همه این موارد روی شما به‌عنوان یک زن و نماینده اصلاح‌طلب اثر گذاشته است. درست می‌گوییم؟

جامعه روی رفتار افراد تأثیر می‌گذارد. اگر مسیر تاریخی را نگاه کنیم، در طول تاریخ به زنان ظلم شده و فقط مختص به ایران هم نبوده و در کشورهای دیگر هم با مبارزاتی که انجام شده، شرایط زنان نسبت به قبل بهتر شده کم‌اینکه در حال حاضر هم در بسیاری از کشورها حتی کشورهای پیشرفته، موضوع زنان چالش‌های خودش را دارد و هیچ کشوری نمی‌تواند بگوید در حوزه زنان تمام شاخص‌ها را اجرایی کرده و بستر خوبی برای زنان فراهم کرده است ولی من فکر می‌کنم در ایران این موضوع سخت‌تر بود. برای مثال جالب بود در مجلس برخی زنان خودشان هم درباره مسائل زنان مخالفت می‌کردند. من هیچ‌وقت فکر نمی‌کردم وقتی در حوزه زنان کار می‌کنم، مقاومتی من از سوی زنان بینم؛ اما همیشه مقاومت‌هایی هست، ولی من می‌بینم که این مقاومت در حال شکسته‌شدن است و انگار این بحثی که در واقع زنان در کنار هم باشند در حال پررنگ‌تر شدن است و فکر می‌کنم این خیلی امیدبخش است؛

مجلس بودید. آیا شما در این رابطه اظهارنظری کردید؟ من خاطرم نیست که اظهارنظر صریحی از شما در این باره شنیده یا خوانده باشم. اگر نداشتید و به اجبار هم اعتقادی نداشتید، چرا آن زمان واکنشی نشان ندادید؟

زمانی که من مجلس بودم، نسبت به موضوعاتی که در حوزه زنان زندانی اتفاق افتاد، یا به‌صورت جمعی یا فردی تذکر دادم. **اما به‌صورت عمومی در این باره صحبت نکردید.**

خیلی از موارد در عمومی صحبت نمی‌کردیم اما پیگیری کرده بودم و کارگروه‌هایی در این زمینه تشکیل شد. نکته‌اش این است که من تمام این موارد را پیگیری کردم و برای مجلس یازدهم هم درصالحیت شدم؛ در شورای نگهبان هم که بعدها حضور پیدا کردم، نطق‌ها و صحبت‌هایم، دلیل درصالحیتم عنوان شد.

اما مشخصاً دختران خیابان انقلاب، بین این دلایل نبودند. چون اساساً اظهارنظر خاصی در این باره نکرده بودید.

ما این بحث را به‌صورت یک کارگروه پیگیری می‌کردیم چون موضوعش خاص‌تر از مواردی مثل ورزشگاه و دستگیری زنان خبرنگار یا دختر آبی بود. این موضوع چون خاص بود، پیگیری آن از طریق جلسات انجام می‌شد و اهمیتش هم این بود که اصلاح‌رسان‌های کنونی ما با تعامل موضوع حل شود.

آیا نتیجه‌ای هم حاصل شد؟

اگر کارگروه به نتیجه برسیده بود، شاید شرایط به گونه دیگری می‌بود، ولی نکته‌اش این است که آیا شما نسبت به موضوعاتی که اتفاق می‌افتد بی‌تفاوت هستید یا نسبت به مسائل احساس مسئولیت می‌کنید؟ من زمانی که نماینده بودم نسبت به اتفاقاتی که رخ داد، پیگیری کردم، هر چند برای شخص خودم دستاورد خوبی نداشت چون نهایتاً انتهای این چهار سال به‌دلیل همان پیگیری‌ها به من گفته شد که درصالحیت شده‌ام؛ اما نکته‌اش این است که من این کار را انجام دادم و پشیمان هم نیستم چون وظیفه‌ام بوده و فکر می‌کنم برخی از مواردی را که در جامعه رخ می‌دهند باید پیگیری کرد. اینکه آیا پیگیری‌ها به نتیجه رسید یا نه؛ باید بگویم اثرگذاری یا پیگیری یک فرد گروه انجام نمی‌شود و نیازمند پیگیری مستمر با همه ساختار قدرت و حاکمیت است و اگر نتیجه‌ای حاصل نخواهد شد، یک کارگروه، یک فرد یا یک گروه نمی‌توانند نتیجه را رقم بزنند؛ چراکه موضوع گسترده و خاص است. برای مثال یک نماینده می‌تواند موضوع استانی را حل و فصل کند، اما اگر موضوع از حساسیت خاصی برخوردار باشد، قاعدتاً پیگیری مستمر نیاز دارد.

از سال ۱۴۰۱ تا ۱۴۰۳ از شما برای چه اتفاقی رخ داد که حتی شخصی مثل شما با برداشتن چادر اعتراض‌شان را نشان داد؟ به نظر شما در حوزه زنان چه اتفاقی رخ داد که شما هم تصمیم گرفتید با جامعه همراه شوید؟

قاعدتاً وقتی بی‌بی عدالتی یا ظلمی اتفاق می‌افتد، شمایی نوعی دوست داری براساس وجدانت کاری کنی. حس

موافق نیستیم، دلایلش این است که اصلاً نتیجه‌ای نداشتیم و تجربه هم این موضوع را ثابت کرده است. برای مثال، ماهواره ممنوع است ولی می‌بینیم که همه‌آنها از آن استفاده می‌کنند. من می‌گویم این روش اساساً روش درستی نیست، حالا سر هر موضوعی، اجبار باعث می‌شود آدم‌ها برای مدتی نقاب داشته باشند و کارها با نقابی انجام شود، اما اثری ندارد. برای مثال امروز همه از وی‌پی‌ان استفاده می‌کنند و افرادی از رسمی‌ترین جایگاه‌های کشور از شبکه‌هایی که فیلتر شده حتی اطلاع‌رسانی می‌کنند واقعاً این حجم از تناقض به‌منظرم اصلاً قابل تفسیر نیست. من اعتقاد دارم که این اتفاق نباید رخ دهد. در موضوعات متنوع این چنین است. افرادی هستند که برای پوشش زنان تصمیم می‌گیرند ولی برای خانواده خود به گونه دیگری رفتار می‌کنند؛ این در جامعه دیده می‌شود و اثرات مطلوبی ندارد، بلکه اثرات بسیار نامطلوبی هم دارد.

این حرف شما کمی دوگانه یا بهتر است بگویم قیّم‌مبانه است؛ انگار که می‌گویید مثلاً آقای فلاّنی اگر به دنبال سخت‌تر کردن شرایط برای حجاب اجباری در ایران است، دخترش را دیگر حق ندارد برود خارج روستی‌اش را بردارد؛ گویی باز هم این مردانند که باید تصمیم بگیرند زنان خانواده‌شان چطور حجابی داشته باشند، حالا چه مسئول باشند، چه نه.

من می‌گویم کسی که درباره خانواده خودش اعتقاد دیگری دارد و فکر می‌کند اختیار ملاک است و فرد خودش باید برای پوشش خودش تصمیم بگیرد، چطور به خودش اجازه می‌دهد که برای دیگران اجبار را قانون‌گذاری کند؟ اگر این افراد اعتقاد به اجبار داشتند، قطعاً باید با خانواده خودشان هم با اجبار برخورد می‌کردند. اگر هم به موضوعی اجباری اعتقاد ندارند، چرا آن را قانون‌گذاری می‌کنند؟

شماسا از فرضیات صحبت می‌کنید یا خودتان به‌طور مستقیم شاهد این موضوع بوده‌اید؟

من فکر می‌کنم این موضوع چیزی نیست که پنهان باشد. درکل به‌نظر من این موارد وجود دارند و در جامعه ما کاملاً ملموس است؛ نه فرضیه است و نه نیاز به دسترسی خاصی دارد. شاید خیلی هم زیاد نباشند، اما وجود دارند.

اتفاقاً خانواده‌های سیاستمداران مسئولان ایران چندان هم عمومی نیستند و طوری نیست که مردم اعضای خانواده آنها را بشناسند.

درصد دارد. در صدی از آنها در سیستم کار می‌کنند. شما مقامات خیلی بالا را می‌بینید ولی سطوح مدیریتی دیگری هم وجود دارد که شاید مواردش زیاد نباشد، اما وجود دارد. ولی موضوعی که بیشتر مدنظر است و من روی آن تأکید دارم، این است که این روش روشی است که به نتیجه نخواهد رسید و جز تحمیل هزینه‌های زیاد، خروجی خاصی نخواهد داشت.

از همراهی با زنان آسیب‌دیده در سال ۱۴۰۱ و بعدش گفتید. شما سال ۹۶ که اتفاق دختران خیابان انقلاب رخ داد و اولین موارد پرسر و صدا بود، نماینده

گفت‌وگو را با روز ثبت‌نام شما در انتخابات ریاست جمهوری شروع کنیم؛ روزی که برای اولین بار چادر خود را برداشتنید. شما خیلی عمومی این کار را انجام دادید و به نظر می‌رسید قصد داشتید دو کار اعتراضی را با هم انجام دهید؛ یکی به مسئله پوشش زنان که شرایطش در ایران پیچیده شده و یکی همان مسئله تعریف رجل سیاسی که پیش از شما هم زنانی مثل مرحومه شجاعی و مرحومه طالقانی برای شکستن مفهومش به‌واسطه ثبت‌نام در انتخابات ریاست جمهوری، تلاش کرده بودند. سوال من این است که آیا این حرکت شما اعتراضی بود؟

من فکر می‌کنم بعد از سال ۱۴۰۱، عکس‌العمل‌های فردی خشونت‌پر، چندان نداشتیم. من در سطح کلان عرض می‌کنم. اینکه شما بخواهید در سطح کلان نسبت به برخی سیاست‌گذاری‌ها اعتراض کنید و این اعتراض خشونت‌پر هم به کار باشد، فکر می‌کنم واقعاً برای جامعه ما لازم است. اگر بخواهیم ساختاری تغییر کند، باید این حرکت‌های اعتراضی انجام شوند. من کار خودم را هم در همین راستا می‌دانستم و برای همین این کار را انجام دادم، اما نکته این است که یک حرکت قاعدتاً نمی‌تواند خیلی اثرگذار باشد ولی اگر استمرار داشته باشد، می‌تواند موجب این شود که در سیاست‌گذاری‌ها هم تغییراتی انجام شود.

یعنی اکت اعتراضی شما برای همراهی با معترضان سال ۱۴۰۱ بوده است؟ همراهی با زنانی که در سطوح مختلف درگیر ماجرا شدند. آیا قصد همراهی با این زنان را داشتید؟

نکته این است که من خودم فردی بودم که هیچ‌وقت در انتخاب پوششم اجباری نداشتم و اگر چادر را به‌عنوان پوشش انتخاب کرده‌ام، انتخاب خودم بوده است.

یعنی از بچگی چادر می‌پوشیدید؟

بله از ۹ سالگی. اگر بخواهم بگویم نسبت به چادر حس بدی دارم یا بخواهم بگویم از روی اجبار چادر را انتخاب کرده‌ام و دیگر نمی‌خواهم این اجبار باشد، اصلاً چنین نیست. واقعیت این است که باور قلبی من این است که نوع پوشش را افراد خودشان می‌توانند انتخاب کنند و اعتقاد دارم که در نوع پوشش نباید اجباری وجود داشته باشد.

این اعتقاد را قبل از سال ۱۴۰۱ داشتید؟

من قبل از سال ۱۴۰۱ هم هیچ‌چیز را در حد اجبار نمی‌پسندیدم. هرکاری که اجبار باشد، نهایتاً نتیجه خوبی از آب در نمی‌آید. اجبار یعنی نوعی فیلتر کردن و فیلتر کردن فضای مجازی هم مانند پوشش، نوعی اجبار است و در هیچ‌کدام از این موضوعات هم حداقل تا به امروز نتیجه‌ای حاصل نشده است. حتی در حال حاضر هم خیلی‌ها به دنبال این هستند که زنان الان، پوششی را داشته باشند که خانم مهسا امینی داشت؛ پس نوع اجبار نتوانسته راهگشا باشد. درباره اتفاقات دیگر هم به همین ترتیب است. اینکه می‌گویم من با اجبار